

siis temmale sabbarahha, kaks koppikat lehma peält. Lehma perremees pirab rahha ümber Pea, ja panneb sõnniko peäle mahha. Dige karjane jodab Jürripääw; kes teiste ette püab jouda, jodab jo Maarja pääw. Kui karjane ei jouda, siis winamaiad ütlevad, et hunt raiskab palju. Kui karjane sabbarahha sanud, siis loeb kolm kord issameiet, ümber karja käies, kerp temmal püsti Ma sees, keppi otsas kübbar. Saab ta kolmat korda keppi jure, siis lasseb lojused minnema. Karjatsese ennamiste antakse pihlakane kerp Jürripääw hommiko kätte, sellega aiada weiksed, mitte lüa, koio tua õhto, mitte muud rago murda. Monni karjane toob keppi kolmandama Saksa ma peält ennesele, monni lasseb ka ellawat hõbbedat keppi sisse, prunt peäle. Selle keppi, misga wälja lähkõb esimest korda, peab kerotama, muido, nenda jamsib rummalus, karjast kaub palju lojust!

Teine temp se: Perrenaesel, kui karja aiab, peab rätik peas, teine kaelas ja kindad käes ollema, jallad finni. Wiskab siis witsa, misga karja saatnud, kättusele, ehk pistab keppi rääs-

tasse, ütleb: Karja õn kättusele! Enne Jürgi, ütlevad, ei pea mitte palja jallo minnema karja aiama; muido mets käib karja kallal. Enne Jürgi Ma alles külm, terwisse pärrast siis terwis jallad finni panna; agga metsellajas sest ei tea egga kula!

Kui karja wäljasadamad esimest korda, siis halbid mattawad munna lauda ukse lårwe alla, ehk pannewad lauda ukse alla ehk oue wårrawa suhho wikkati, kirwe, kimi, ehk sure noa, ehk ka munna mahha; kui karri terwelt üllelõinud ja munna katti ei talla, ei pea mets karwagi sama, ning karri peab koggoni kahjota jama; agga se lojus, mis omma jalga rikkub, ehk munna katti tallab, se ei pea talweks ellusse jama. Minne, ussu narri jutto! Kõl woib monni lojus wikkatist ehk kirwest wigga sada, agga, mis mets sest hõlib, ehk sest ristist, mis monni wikkatiga leiab wårrawa alla; ehk kuida sool, mis senna ripputakse, jouaks karja terwisse jures illespiddada! Se on Jummal hoidminne, ning peab se ka innimesse ennese moistlikko hõle hoidminne ollema!